

„Neuvěřitelně dynamický,
originální a děsivý příběh.
Dlouho na něj nezapomenete.“

STEPHEN KING

ŘETĚZ

THRILLER

ZVLÁDNETE HO PŘETRHNOUT?

ADRIAN McKINTY

ŘETĚZ

Copyright © 2019 by Adrian McKinty
Lyrics on p. 5 from "The Chain" by Stevie Nicks
© Fleetwood Mac, Warner Bros. Records

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2020
Cover © Gregg Kulick, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0584-9 (pdf)

ŘETĚZ

ADRIAN MCKINTY

VENDETA

Mnohem méně se mýlí ten, kdo pohlíží na svět temným
pohledem jako na druh pekla.

Arthur Schopenhauer:
Parerga a paralipomena, 1851

Nikdy nesmíme přetřhnout řetěz.

Stevie Nicksová (Fleetwood Mac):
„The Chain“ (původní demosnímek), 1976

ČÁST PRVNÍ

VŠECHNY TY
ZTRACENÉ DÍVKY

Čtvrtek, 7:55

Sedí na autobusové zastávce, kontroluje lajky na svém instagramovém účtu a muže s revolverem si vůbec nevšimne, dokud není až těsně u ní.

Byla by mohla odhodit školní brašnu a utéct přes močály. Je mrštná třináctiletá holka a v bažinách i pohyblivých písčích Švestkového ostrova se vyzná jako málokdo. Od moře se táhne ranní mlha a muž je mohutný a nemotorný. Byl by nesvůj, kdyby se měl pustit do pronásledování, a určitě by honičku vzdal dřív, než v osm hodin přijede školní autobus.

To všechno jí proletí hlavou ve zlomku vteřiny.

Muž teď stojí přímo před ní. Na sobě má černou lyžařskou kuklu a revolverem jí míří na hrudník. Zalapá po dechu a telefon jí vypadne z ruky. Tohle rozhodně není žádný rozpustilý žert. Už je listopad, Halloween byl před týdnem.

„Víš, co to je?“ zeptá se jí muž.

„To je revolver,“ odpoví Kylie.

„To je revolver, který ti míří přímo na srdce. Jestli budeš křičet, vzpouzet se nebo zkusíš utéct, zastřelím tě. Rozumíš?“

Přikývne.

„Tak dobře. Výborně. Zůstaň v klidu. Nasaď si přes oči tuhle pásku. Jestli budeš žít, nebo zemřeš, se rozhodne podle toho, co v příštích čtyřiaadvaceti hodinách udělá tvoje matka. A až... jestli tě opravdu pustíme, nechceme, abys nás mohla identifikovat.“

Kylie si roztřeseně navlékne pružnou, vypoilstrovanou pásku.

Zastaví u ní auto. Otevřou se dveře.

„Nastup si. Pozor na hlavu,“ pobídne ji muž. Tápavě hledá cestu do vozu. Dveře za ní zaklapnou. V hlavě jí myšlenky pádí jako o závod. Ví, že neměla nastupovat. Právě takhle se dívky ztrácejí. Mizí dnes a denně. Jakmile nastoupíš do auta, je konec. Jakmile nastoupíš do auta, jsi navždy ztracená. Do vozu nemáš nasednout, máš se otočit a utíkat, utíkat, utíkat.

Příliš pozdě.

„Zapni jí pás,“ ozve se žena od volantu.

Kylie se pod páskou rozpláče.

Muž vlezle na zadní sedadlo k ní a zapne jí pás. „Pokus se zůstat klidná, Kylie, prosím tě. Opravdu ti nechceme ublížit.“

„To musí být nějaký omyl,“ začne dívka. „Moje máma nemá peníze. A do nové práce má nastoupit až...“

„Řekni jí, ať nemluví!“ vyštěkne žena z předního sedadla.

„Nejde o peníze, Kylie,“ řekne muž. „Prostě zatím nemluv, jo?“

Automobil smykem vyrazí a odhodí při tom spršku písku a kamínků. Prudce akceleruje a řadí jednu rychlost za druhou.

Kylie poslouchá, jak auto přejíždí přes most ze Švestkového ostrova, a trhne sebou, když uslyší tuberkulózní burácení školního autobusu, který projede kolem nich.

„Jeď pomalu,“ řekne muž.

Dveře se s cvaknutím uzamknou a Kylie si nadává, že nevyužila příležitosti. Mohla si rozepnout pás, otevřít dveře a vykutálet se ven. Začíná ji přemáhat slepá panika. „Proč tohle děláte?“ zakvílí.

„Co jí mám říct?“ zeptá se muž.

„Nic jí neříkej. Jen ať je tak hodná a laskavě drží hubu,“ odpoví žena.

„Musíš být zticha, Kylie,“ řekne muž.

Auto se řítí pravděpodobně po Water Street kousek od Newburyportu. Kylie se nutí zhluboka dýchat. Nádech a výdech, nádech a výdech, přesně jak ji učili v antistresovém kurzu. Ví, že aby zůstala naživu, musí být pozorná a trpělivá. Chodí do osmé třídy s rozšířenou výukou. Všichni říkají, že je chytrá. Musí být klidná a všimnout si věcí. Využít příležitostí, až se naskytou.

Ta holka v Rakousku přežila, stejně jako dívky v Clevelandu. A v pořadu *Good Morning America* viděla rozhovor s mormonskou dívkou, kterou unesli, když jí bylo čtrnáct. Všechny přežily. Měly štěstí, ale možná to nebylo jenom štěstí.

Polkne další nával hrůzy, který ji téměř zadusí.

Kylie slyší, jak automobil najíždí v Newburyportu na most na silnici č. 1. Takže jedou přes řeku Merrimack směrem do New Hampshire.

„Ne tak rychle,“ zamumlá muž a auto na pár minut zpomalí, ale potom postupně zase nabere rychlost.

Kylie myslí na svoji mámu. Jela dnes ráno do Bostonu na onkologii. Její ubohá máma, tohle pro ni...

„Panebože,“ vyjekne zničehonic s hrůzou žena za volantem.

„Co je?“ zeptá se muž.

„Právě jsme minuli policejní auto, který stálo u státní hranice.“

„To je v pohodě, já myslím, že jsi... ach ne, kristepane, zapnul maják,“ oduší muž. „Zastavuje tě. Jelas moc rychle! Teď musíš zastavit.“

„Já vím,“ odsekne žena.

„Bude to v pohodě. To auto jako kradený ještě nikdo nenahlásil. Stálo v té uličce v Bostonu už několik týdnů.“

„Auto není problém, to ona je problém. Podej mi tu zbraň.“

„Co chceš dělat?“

„Co můžeme dělat?“

„Můžeme se z toho vykecat,“ naléhá muž.

„S unesenou holkou se zavázanýma očima na zadním sedadle?“

„Ona nic neřekne. Že ne, Kylie?“

„Ne, slibuju,“ zakňourá Kylie.

„Řekni jí, ať je zticha. Sundej jí tu věc z obličeje a řekni jí, ať skloní hlavu a dívá se do země,“ přikáže žena.

„Zavři pevně oči. A ani muk,“ řekne muž, přičemž Kylie sundá pásku z očí a zároveň jí stlačí hlavu dolů.

Žena zajede ke krajnici a policejní vůz zřejmě zastaví kousek za ní. Žena očividně sleduje policistu ve zpětném zrcátku. „Zapisuje si do bloku registrační značku. Pravděpodobně už ji taky hlásí do vysílačky.“

„To je v pohodě. Stačí si s ním promluvit. Všechno proběhne v klidu.“

„Tihle policejní šmíráci všechno točí na kameru, ne?“

„To nevím.“

„To auto asi budou hledat. A tři lidi. Budeme ho muset schovat ve stodole. Možná na celý roky.“

„Nepřeháněj. Dá ti jenom pokutu za rychlost.“

Kylie slyší vrzání policistových bot, jak vystupuje z vozu a míří po krajnici k nim.

Slyší, jak se na straně řidiče stahuje okénko. „Panebože,“ zašeptá žena, zatímco se policista přibližuje.

Když dorazí k okénku, vrzání jeho bot utichne.

„Něco není v pořádku, pane strážníku?“ zeptá se žena.

„Víte, jakou rychlostí jste jela, paní?“

„Ne,“ odpoví žena.

„Naměřil jsem vám třiaosmdesát. Je tady škola a rychlost omezená na čtyřicítku. Asi jste si nevšimla značek.“

„Nevšimla. Nevěděla jsem, že je tady nějaká škola.“

„Ty značky jsou všude, paní.“

„Omlouvám se, prostě jsem si jich nevšimla.“

„Budu vás muset požádat o...“ nedokončí policista větu. Kylie ví, že se dívá na ni. Celá se chvěje.

„Na tom sedadle vedle vás je vaše dcera, pane?“ zeptá se policista.

„Ano,“ odpoví muž.

„Můžete se na mě podívat, slečno?“

Kylie zvedne hlavu, ale oči má pevně zavřené. Pořád se klepe. Policista vidí, že tady něco není v pořádku. Uběhne půl vteřiny, během níž se všichni – policista, Kylie, žena i muž – rozhodují, co mají dělat.

Žena zaúpí a ozve se jediný výstřel.

2

Čtvrtek, 8:35

Měla to být rutinní návštěva u onkoložky. Kontrola po půl roce, aby se potvrdilo, že je všechno v pořádku a že její rakovina prsu je dál na ústupu. Rachel řekla Kylie, ať se nestrachuje, protože se cítí skvěle a všechno je skoro jistě v pohodě.

V skrytu ale samozřejmě ví, že všechno být v pohodě nemusí. Její vyšetření bylo původně naplánované na úterý před Dnem díkůvzdání, ale minulý týden jí udělali v laboratoři nějaké krevní testy, a když doktorka Reedová uviděla výsledky, požádala Rachel, aby přišla dnes ráno. Jako první. Doktorka Reedová je upjatá, chladná, vyrovnaná žena pocházející z Nového Skotska a nepůsobí dojmem, že by přehnaně panikařila.

Rachel se na to snaží nemyslet a míří na jih po státní silnici č. 95.

Jaký má smysl dělat si starosti? Vůbec nic neví. Třeba doktorka Reedová pojede na svátky domů a přesunuje si domluvená vyšetření na dřívější termíny.

Rachel se necítí být nemocná. Vlastně se tak dobře necítěla už několik let. Nějakou dobu si myslela, že se jí smůla lepí na paty. To všechno se ale změnilo. Rozvod má za sebou. Píše si přednášky z filozofie do nové práce, kam má nastoupit v lednu. Vlasy jí po chemoterapii už zase téměř narostly, vrátila se jí síla a začala přibírat na váze. Psychická zátěž posledního roku si vybrala svou daň. Teď se vrací do života

jako žena, která má vše pod kontrolou a efektivně nakládá se svým časem. Jako v dobách, kdy měla dvě zaměstnání, aby Marty mohl dokončit právnickou fakultu a mohli si pořídit dům na Švestkovém ostrově.

Je jí teprve pětatřicet. Má celý život před sebou.

Zaklepej to na dřevo, pomyslí si a poklepe na zelený pruh na přístrojové desce, o němž doufá, že by mohl být ze dřeva, ale obává se, že bude z plastu. V neuvěřitelném nepořádku nákladového prostoru Volva 240 je někde stará dubová vycházková hůl, ale nemá teď smysl riskovat život a zkusit se pro ni dozadu natáhnout.

Podle telefonu je teď 8:36. Kylie asi právě vystoupila z autobusu a jde přes hřiště v doprovodu Stuarta. Rachel zmáčkne „odeslat“ a pošle dceři textovku s pitomoučkým vtípkem, který si schovávala celé ráno: Co vidí optimista na hřbitově?

Když Kylie ani po minutě neodpoví, pošle jí Rachel odpověď: Samé plusy.

Pořád žádná reakce.

Chápeš? Čemu se podobá kříž? píše Rachel do esemesky.

Kylie ji schválně ignoruje. *Ale vsadím se*, pomyslí si Rachel a ušklíbne se, že *Stuart se směje*. On se jejím pitomoučkým vtípkům vždycky směje.

Je 8:38 a provoz houstne.

Nechce přijet pozdě. Nikdy nechodí pozdě. Nešlo by sjet z dálnice a pokračovat po státní č. 1?

Kanaďané mají Den díkůvzdání jindy, vzpomene si. Doktorka Reedová ji chce určitě vidět kvůli tomu, že výsledky testu nevypadají dobře. „Ne,“ promluví nahlas a zavrtí hlavou. Nebude propadat do té staré spirály negativního myšlení. Míří vpřed. A třebaže má pořád u sebe pas do království nemocných, není to nic, co by ji určovalo. To už má za sebou, stejně jako zaměstnání servírky, ježdění pro Uber a dobu, kdy Martymu baštila ty jeho kecy.

Konečně naplno využívá svůj potenciál. Je z ní teď kantorka. Přemýšlí o své zahajovací přednášce. Začínat Schopenhauerem by možná pro všechny bylo moc obtížné. Třeba by mohla hodinu začít tím vtípem o Sartrovi a servírce v kavárně Deux...

Rozezvoní se telefon a Rachel sebou trhne.

„Neznámý volající“, stojí na displeji.

Přijme hovor přes handsfree: „Haló?“

„Musíš si zapamatovat dvě věci,“ ozve se jakýsi hlas zdeformovaný nějakým přístrojem pro zkreslení zvuku. „Zaprvé: Nejsi první a určitě nebudeš poslední. Zadruhé: Nezapomínej, že to celé není o penězích – jde o Řetěz.“

To musí být nějaká nepovedená legrace, říká si jedna část jejího mozku. Ale druhá, hlubší, hlubinnější struktura někde v cerebellu začíná reagovat tím, co lze popsat jedině jako čistou živočišnou hrůzu.

„To asi musí být omyl,“ snaží se navrhnout.

Hlas pokračuje netečně: „Během pěti minut, Rachel, budeš mít nejdůležitější telefonát svého života. Bude lepší, když zastavíš na krajnici. Budeš potřebovat zachovat si chladnou hlavu. Obdržíš podrobné instrukce. Pohlídej si, abys měla plně nabitý mobil, a taky si připrav pero a papír, aby sis instrukce mohla zapsat. Nebudu předstírat, že to pro tebe bude snadné. Nadcházející dny budou nesmírně obtížné, ale Řetěz ti pomůže je překonat.“

Rachel má pocit, že se chvěje zimou. V ústech cítí chuť starých mincí. Má lehkou závrať. „Asi budu muset zavolat policii nebo...“

„Žádnou policii volat nebudeš. Ani žádným právníkům. Ty to zvládneš, Rachel. Nevybrali bychom si tě, kdybychom tě pokládali za člověka, který se z toho, co ho čeká, zhroutí. To, co se po tobě bude požadovat, ti může na první pohled připadat jako nemyslitelné, ale je to plně ve tvých schopnostech.“

Po páteři jako by jí projel kus ledu. Záblesk budoucnosti do přítomnosti. Hrůzyplné budoucnosti, která se očividně plně vyjeví už během pár minut.

„Kdo jste?“ zeptá se.

„Modli se, aby ses nikdy nedozvěděla, kdo jsme a čeho jsme schopní.“

Telefon oněmí.

Zkontroluje přijatý hovor, ale žádné číslo tam není. Ale ten hlas. Mechanicky deformovaný a rozvázný; sebejistý, chladný, arogantní. Co asi může ten člověk myslet tím nejdůležitějším telefonátem jejího života? Pohledem do zpětného zrcátka zkontroluje provoz a následně přejede s volvem z rychlého pruhu pro případ, že by opravdu měl následovat další hovor.

Nervózně škube za volnou nit svého červeného svetru a v tu chvíli se její iPhone opět rozezvoní.

Další neznámý volající.

Ťukne do zeleného tlačítka pro přijetí hovoru. „Haló?“

„To je Rachel O’Neillová?“ ozve se cizí hlas. Je to jiný hlas. Žena. Žena, která zní velmi rozrušeně.

Rachel se chce odpovědět: *Ne*. Chce se jí odvrátit blížící se pohromu a říct, že vlastně zrovna začala opět používat své dívčí jméno – Rachel Kleinová –, ale ví, že to nemá žádný smysl. Nic, co by mohla říct nebo udělat, tu ženu na druhém konci nezastaví. Nijak se nevyhne tomu, aby jí řekla, že došlo k nejhoršímu.

„Ano,“ přisvědčí.

„Je mi to moc líto, Rachel, mám pro vás strašnou zprávu. Máte po ruce pero a papír, abyste si zapsala instrukce?“

„Co se stalo?“ zeptá se, teď už opravdu vyděšená.

„Unesla jsem vaši dceru.“

3

Čtvrtek, 8:42

Obloha se propadá. Obloha se snáší k zemi. Nemůže dýchat. Nechce dýchat. Její holčička. *Ne*. To nemůže být pravda. Kylie nikdo neunesl. Ta žena nezní jako únoskyně. Je to lež. „Kylie je ve škole,“ řekne Rachel.

„Není. Mám ji tady. Unesla jsem ji.“

„Ne, to ne... To je nějaký špatný vtip.“

„Myslím to smrtelně vážně. Sebrali jsme Kylie na autobusové zastávce. Posílám vám její fotku.“

Fotografie dívky sedící s páskou přes oči na zadním sedadle automobilu přijde jako příloha zprávy. Na sobě má stejný černý svetr a světle hnědý vlněný kabát, který si Kylie oblékla, když dnes ráno odcházela do školy. Má také Kyliin pihovatý skřítkovský nos a hnědé vlasy s červenými melíry. Je to ona, přesně takhle vypadá.

Rachel se udělá špatně. Před očima jí všechno plave. Pustí ruce z volantu. Volvo začne vyjíždět ze svého pruhu a okolní auta troubí.

Žena pořád ještě mluví. „Musíte zůstat v klidu a pečlivě poslouchat všechno, co vám říkám. Musíte všechno udělat přesně stejným způsobem, jakým jsem to udělala já. Musíte si zapsat všechna pravidla a nesmíte se od nich v žádném bodě odchýlit. Pokud porušíte pravidla nebo zavoláte policii, obviní vás a obviní i mě. Vaše dcera bude zavražděna a můj syn bude také zavražděn. Takže si запиšte všechno, co vám řeknu.“

Rachel si promne oči. V hlavě jí hučí a zní to, jako by se na ni valila nějaká mohutná vlna. Jako by se ji chystala rozmačkat napadrt.

Ta nejhorší myslitelná věc na světě se opravdu právě teď děje. Právě se *stala*.

„Chci mluvit s Kylie, ty čubko!“ zaječí a vzápětí popadne volant a srovná volvo, které se jen o pár centimetrů vyhne kamionu. Pak s ním sjede z krajního pruhu na krajnici. Smykem zastaví a vypne motor. Spousta řidičů troubí a sprostě jí nadává.

„Kylie je momentálně v pořádku.“

„Volám policii!“ křičí Rachel.

„Ne, nevoláte. Musíte se uklidnit, Rachel. Nevybrala bych si vás, kdybych se domnívala, že nedokážete zachovat klid. Zkoumala jsem vás. Víím o Harvardu i o vašem uzdravení z rakoviny. Víím o vaší nové práci. Jste cílevědomý člověk a já víím, že tohle nepoděláte. Protože pokud to poděláte, bude všechno opravdu úplně prosté: Kylie zemře a můj syn taky zemře. Tak si vezměte kus papíru a pište si.“

Rachel se zhluboka nadechne a z kabelky vyloví diář. „Tak dobře,“ řekne.

„Jste teď součástí Řetězu, Rachel. Obě jsme jeho součástí. A Řetěz sám sebe chrání. Takže především žádní policajti. Jestli někdy promluvíte s nějakým poldou, lidé, kteří Řetěz řídí, se to dozvědí a přikážou mi, abych zabila Kylie a vybrala si jiný terč. A já to udělám. Jim nezáleží na vás ani na vaší rodině – zajímá je pouze zabezpečení Řetězu. Pocho-pila jste to?“

„Žádná policie,“ přisvědčí Rachel jako omámená.

„Druhou důležitou věcí jsou telefony s dobíjecím kreditem. Musíte si nakoupit telefony s předplacenými SIM kartami, které použijete na veškeré telefonáty vždy pouze jednou. Přesně tak to teď dělám i já. Rozumíte?“

„Ano.“

„Zatřetí si musíte stáhnout prohlížeč Tor, přes který se dostanete na darknet. Není to úplně jednoduché, ale zvládnete to. V Toru si vyhledáte InfinityProjects. Píšete si to?“

„Ano.“

„InfinityProjects je jen zástupný název. Nic to neznamená, ale na jejich stránce najdete číslo bitcoinového účtu. Bitcoinů můžete nakoupit přes Tor na několika místech pomocí kreditní karty nebo převodem na účet. Číslo účtu InfinityProjects je dva-dva-osm-devět-sedm-čtyři-čtyři. Pište si to. Jakmile peníze pošlete, nelze už transakci vystopovat. Řetěz po vás chce pětadvacet tisíc dolarů.“

„Pětadvacet tisíc dolarů? Jak mám...?“

„To mě nezajímá, Rachel. Lichvářská půjčka, druhá hypotéka nebo se třeba nechte najmout jako vražedkyně. Nezáleží na tom. Prostě ty peníze sežeňte. Zaplatíte a máte první část úkolu splněnou. Druhá část je těžší.“

„V čem spočívá druhá část?“ zeptá se Rachel vyděšeně.

„Měla bych vám říct, že nejste první a určitě nejste poslední. Jste článkem Řetězu a celý proces probíhá už dlouho. Unesla jsem vaši dceru, aby osvobodili mého syna. Toho unesli a drží ho v zajetí nějaký muž se ženou, které neznám. Musíte si vybrat svůj terč a unést někoho z jeho nejbližších, aby Řetěz mohl pokračovat.“

„Cože?! Zbláznila jste...“

„Musíte mě poslouchat. Tohle je důležité. Někoho unesete, aby nahradil v Řetězu vaši dceru.“

„O čem to mluvíte?“

„Musíte si vybrat terč a držet v zajetí některou z jeho blízkých osob tak dlouho, dokud dotyčný nezaplatí výkupné a neunes zase někoho dalšího. Budete muset po telefonu předat přesně tytéž informace člověku, jehož si vyberete. Přesně to, co teď já dělám pro vás, vy uděláte pro svůj terč. Jakmile provedete svůj únos a zaplatíte peníze, mého syna propustí. A jakmile unese někoho váš terč a zaplatí výkupné,

bude volná vaše dcera. Takhle je to prosté. Takhle Řetěz funguje a pokračuje pořád dál.“

„Cože? Koho si mám vybrat?“ ptá se Rachel, naprosto zděšená.

„Někoho, kdo neporuší pravidla. Žádné policisty, politiky nebo novináře – ti všichni dohody porušují. Někoho, kdo provede únos, zaplatí peníze, bude držet hubu a udrží Řetěz v chodu.“

„Jak víte, že zrovna já tohle udělám?“

„Když to neuděláte, zabiju Kylie a zkusím to s někým jiným. Už tak je to pro nás za hranou. Řeknu vám to naprosto jasně, Rachel. Já Kylie zavraždím. Teď už vím, že jsem schopná to udělat.“

„Nedělejte to, prosím. Pusťte ji, prosím vás. Prosím vás jako matka matku. Je to úžasné dítě. Kromě ní nikoho jiného na světě nemám. Strašně ji miluju.“

„Na to spoléhám. Rozumíte všemu, co jsem vám až dosud řekla?“

„Ano.“

„Tak sbohem, Rachel.“

„Ne! Počkejte!“ vykřikne Rachel, ale žena na druhém konci už zavěsila.

4

Čtvrtek, 8:56

Rachel se rozklepe. Je jí na zvracení a cítí se, jako by byla na konci sil. Jako v dobách své léčby, kdy jim dovolila, aby do ní pouštěli jed a spalovali ji v naději, že to zlepší její stav.

Nalevo od ní nepřetržitě burácí doprava a ona tam sedí jako přikovaná, jako nějaký dávno mrtvý průzkumník, který ztroskotal na mimozemské planetě. Uběhne pětáctýřicet vteřin od chvíle, kdy žena zavěsila. Jako by to bylo pětáctýřicet let.

Ze zamyšlení ji vytrhne zvonění telefonu. „Haló?“

„Rachel?“

„Ano.“

„Tady doktorka Reedová. Čekáme vás na devátou, ale doposud jste se neohlásila na recepci.“

„Mám zpoždění. Doprava,“ odpoví.

„Nic se neděje. V tuhle dobu je to vždycky hrůza. Kdy vás asi tak můžeme čekat?“

„Cože? No... Já dneska nepřijdu. Nemůžu.“

„Opravdu? No tak to je... Hodilo by se vám to lépe zítra?“

„Ne. Tenhle týden ne.“

„Rachel, potřebuji, abyste přišla, abych s vámi mohla probrat ty krevní testy.“

„Já už musím končit,“ řekne Rachel.

„Poslyšte, nechce se mi rozebírat tyhle věci po telefonu, ale v tom vašem posledním testu je značně vysoká hladina CA 15-3. Opravdu si o tom musíme promluvit...“

„Já nemůžu přijít. Na shledanou, paní doktorko,“ řekne Rachel a zavěsí přesně ve chvíli, kdy se ve zpětném zrcátku objeví blikající majáček. Mohutný tmavovlasý policista z Massachusetts vystoupí z vozu a zamíří k jejímu volvu.

Rachel zůstane sedět, naprosto neschopná čehokoli. Na tváři jí osychají slzy.

Policista zatuká na okénko a ona ho po chvíli váhání stáhne dolů. „Dobrý den, paní,“ začne a pak si všimne, že plakala. „Máte nějaký problém s vozem?“

„Ne, omlouvám se.“

„Ten odstavný pruh je určený pouze pro záchranná vozidla.“

Řekni mu to, napadne ji. Všechno mu vyklop. Ne, to nemůžu, oni ji zabijí, udělají to. Ta ženská to udělá. „Já vím, že bych tady neměla stát. Zrovna jsem mluvila se svou onkoložkou. Vypadá... vypadá to, že se mi vrátila rakovina.“

Policista to pochopí. Rozvážně pokývá hlavou. „Myslíte si, že jste schopná pokračovat v jízdě?“

„Ano.“

„Pokutu za porušení dopravních předpisů vám nedám, ale poprosím vás, abyste pokračovala v cestě. Zastavím provoz, abyste se mohla bezpečně vrátit na vozovku.“

„Děkuji vám.“

Otočí klíčkem v zapalování a staré volvo opět se zarachocením ožije. Policista zastaví vozidla v pomalém pruhu a ona do něj bez potíží najede. Pokračuje necelé dva kilometry k nejbližšímu sjezdu a pak odbočí na další nájezd. Nalevo má nemocnici, kde by ji možná mohli dát do pořádku, ale to ji teď vůbec nezajímá. Je to naprosto irelevantní. Jediné, na čem teď záleží, je dostat Kylie zpátky. To je celý její vesmír.

Vydá se po dálnici č. 95 na sever a ždímá volvo nadoraz. V životě své auto takhle netrápila.

Do pomalého pruhu, do prostředního pruhu a pak do rychlého pruhu.

Devadesát kilometrů za hodinu, sto kilometrů za hodinu, sto deset, sto dvacet, sto třicet.

Motor kvílí, ale Rachel ho v duchu ještě popohání: *Jed', jed', jed'.*

Teď musí na sever. Získat bankovní půjčku. Nakoupit telefony s předplacenými simkami. Sehnat zbraň a všechno ostatní, co bude potřebovat, aby se jí Kylie vrátila.

Čtvrtek, 9:01

Všechno se seběhlo tak rychle. Výstřel a vzápětí odjeli. Jak dlouho už jsou na cestě? Kylie už ztratila přehled. Asi před sedmi či osmi minutami odbočili na nějakou vedlejší silnici, projeli po dlouhé příjezdové cestě a zastavili. Žena si ji vyfotila a pak vystoupila, aby si zatelefonovala. Pravděpodobně její mámě nebo tátovi.

Kylie sedí na zadním sedadle automobilu vedle muže. Ten těžce oddychuje, tiše kleje a vydává podivné, jakoby zvířecí kňučivé zvuky.

Zastřelení policisty očividně nebylo součástí jejich plánu a on to nesnáší moc dobře.

Kylie slyší, jak se žena vrací zpátky k autu.

„Tak je to hotovo. Všechno chápe a ví, co musí udělat,“ řekne žena. „Tuhle odved' dolů do sklepa a já zatím scho-vám auto.“

„Dobře,“ odpoví muž pokorně. „Teď si musíš vystoupit, Kylie. Otevřu ti dveře.“

„Kam jdeme?“ zeptá se Kylie.

„Připravili jsme ti takový pokojíček. Neboj se,“ řekne muž. „Zatím si vedeš moc dobře.“

Cítí, jak se přes ni muž naklání a odepíná bezpečnostní pás. Jeho dech odporně, štiplavě páchne. Dveře vedle ní se otevřou.

„Nech si tu pásku na hlavě. Mírím na tebe revolverem,“ pobídne ji žena.

Kylie přikývne.

„Tak na co čekáš? Hni sebou!“ pokračuje žena řezavým, hysterickým tónem.

Kylie vystrčí nohy ven z auta a chce vstát.

„Pozor na hlavu,“ zamumlá muž.

Vstává pomalu, opatrně. Napíná uši, jestli nezaslechne provoz na dálnici nebo nějaké jiné zvuky, ale neslyší vůbec nic. Žádná auta, žádné ptáky, žádné důvěrně známé příbojové vlny Atlantského oceánu. Jsou někde hlouběji ve vnitrozemí.

„Tudy,“ pobídne ji muž. „Teď tě vezmu za paži a zavedu tě dolů po schodech. Nic na mě nezkoušej. Tady nemáš kam utéct a my jsme oba připravení tě zastřelit, rozumíš?“

Přikývne.

„Odpověz mu,“ naléhá žena.

„Nebudu nic zkoušet,“ řekne.

Slyší, jak se odsouvá zástrčka a otevírají se dveře.

„Opatrně, ty schody jsou staré a trochu strmé,“ upozorní ji muž.

Kylie pomalu schází po starých dřevěných schodech a muž ji přidržuje za loket. Když dorazí na úpatí schodiště, cítí, že stojí na betonové podlaze. Srdce jí klesne až do žaludku. Kdyby to byl průlezný prostor jako u nich pod domem, měla by pod nohama hlínu a písek. Hlínou a pískem se člověk může prokopat. Betonem ne.

„Tudy,“ řekne muž a vede ji napříč místností. Je to očividně nějaký sklep. Suterén domu někde na samotě, daleko od ostatních obydlí.

Kylie si vzpomene na svou matku a cítí, jak se jí z hrdla dere další vzlyk. Chudák máma! Zanedlouho má nastoupit do nového zaměstnání. Konečně si po rakovině a rozvodu začala dávat život do pořádku. To není fér.

„Tady si sedni,“ vybídne ji muž. „Až dolů. Na podlaze je matrace.“

Kylie se posadí na matraci. Cítí, že je povlečená prostěradlem, a nahmatá spací pytel.

Uslyší cvaknutí, jak žena udělá další fotku. „Tak jo, já jdu nahoru, pošlu jí to a zkontroluju Wickr. Doufám, že na nás nebudou naštvaní,“ řekne žena.

„Neříkej jim, že se něco podělalo. Řekni jim, že všechno proběhlo podle plánu,“ odpoví muž.

„Já vím!“ odsekne žena.

„Všechno dobře dopadne,“ řekne muž nepřesvědčivě.

Kylie slyší, jak žena vybíhá po dřevěných schodech a zavírá za sebou dveře od sklepa. Je teď sama s tím mužem a nahání jí to hrůzu. Může udělat cokoliv.

„Je to v pohodě,“ obrátí se na ni muž. „Už si můžeš sundat tu pásku z očí.“

„Nechci vidět váš obličej,“ odpoví Kylie.

„To je v pohodě, já už mám zase tu kuklu.“

Sundá si pásku. Stojí kousek od ní, v ruce pořád drží revolver. Svlékl si kabát. Na sobě má džíny, černý svetr a nazonovací mokašiny špinavé od jílu a bláta. Mohutný chlap kolem padesátky.

Sklepní místnost má tvar obdélníku, přibližně šest krát devět metrů. Jsou zde dvě malá čtvercová okna, v jejichž rozích je nafoukané listí. Betonová podlaha, matrace a u ní elektrická lampička. Přichystali jí spacák, kbelík, toaletní papír, kartonovou krabici a dvě velké láhve s vodou. Zbytek suterénu je prázdný až na starožitná litinová kamna u jedné ze stěn a bojler v protějším rohu.

„Pár dní tady zůstaneš. Dokud tvoje máma nezaplatí výkupné a nesplní ještě tu další věc. Budeme se snažit, aby ses tu cítila co možná nejpohodlněji. Musíš být vystrašená. Neumím si představit...“ řekne muž a začne se zalykat. „My na tohle nejsme zvyklí, Kylie. Nejsme takoví lidé. K tomu všemu nás donutili. Musíš to chápat.“

„Proč jste mě sebrali?“

„Tvoje máma ti všechno vysvětlí, až se k ní vrátíš. Moje žena si nepřeje, abych si o tom s tebou povídal.“

„Vy vypadáte hodněji než ona. Není nějaká možnost, že byste mě mohl...“

„Ne. My jsme... slíbili... že tě zabijeme, kdyby ses pokusila utéct. To myslím vážně. Vždyť víš, čeho jsme schopní. Byla jsi u toho. Slyšelas to. Ten ubožák... panebože. Nasad' si tohle na levé zápěstí,“ řekne a podá jí pouta. „Utáhni si je natolik, abys nemohla utéct, ale ne tak, aby sis odřela ruku... To je ono. Ještě trochu těsněji. Počkej, podívám se na to.“

Vezme ji za zápěstí, zkoumá je a ještě trochu želízka utáhne. Pak uchopí druhé pouto, připevní je k těžkému železnému řetězu a jeho opačný konec za pomoci visacího zámku připoutá k litinovým kamnům.

„Máš skoro třímetrový řetěz, takže se můžeš trochu hýbat. Vidíš támhleto nad schody? To je kamera. I když zrovna nebudeme s tebou tady dole, budeme tě mít na očích. Nouzové osvětlení bude svítit pořád, tudíž se vždycky můžeme podívat, co děláš. Takže se o nic nepokoušej, jasný?“

„Jasný.“

„Máš tady spacák a polštář. V té krabici jsou toaletní potřeby, další toaletní papír, grahamové kreky a knížky. Máš ráda Harryho Pottera?“

„Ano.“

„Jsou tam všechny díly. A pak nějaké starší věci. Dobré knížky pro holky ve tvém věku. Víím, o čem mluvím. Jsem totiž uč... jsou to prostě pěkný knížky.“

„*Jsem učitel angličtiny?*“ To chtěl říct? přemítá Kylie. „Děkuju,“ odpoví. *Buď slušná, Kylie, říká sama sobě. Buď poslušná, vyděšená, ustrašená holka, která jim nebude dělat potíže.*

Muž si přidřepne vedle ní a pořád na ni míří revolverem.

„Jsme tady uprostřed lesů. Na samém konci naší soukromé polní cesty. Jestli začneš křičet, nikdo tě neuslyší. Máme

velký pozemek a všude kolem jsou lesy. Ale když přesto začneš ječet, uvidím a uslyším tě na kameře a nebudu mít na vybranou. Budu muset přijít sem dolů a dát ti roubík. A aby sis ten roubík nemohla vyndat, budeme ti muset spoutat ruce za zády. Rozumíš tomu?“

Kylie přikývne.

„Teď vytáhni věci z kapes a dej mi boty.“

Obrátí kapsy naruby. Má v nich stejně jenom peníze. Žádný kapesní nůž ani telefon. Ten zůstal na té zablácené cestě na Švestkovém ostrově.

Muž vstane a mírně se zakymácí. „Kristepane,“ odtuší jakoby pro sebe a ztěžka polkne. Jde nahoru po schodech a nevěřicně vrtí hlavou, očividně nedokáže uvěřit tomu, co provedl.

Když se dveře od sklepa zavřou, Kylie se položí na matraci a zhluboka vydechne.

Znovu se rozvzlyká. Pláče tak dlouho, až jí nezbudou žádné slzy, a pak se posadí a prohlíží si dvě láhve s vodou. Mohli by ji otrávit? Zátky na hrdlech jsou neporušené a je to značka Poland Spring. Lačně pije a pak se náhle zarazí.

Co když se už nevrátí? Co když jí musí ta voda vydržet na několik dní nebo týdnů?

Nakoukne do velké kartonové krabice. Dvě krabičky grahamových krekrů, tyčinka Snickers a plechovka lupínků Pringles. Zubní kartáček, zubní pasta, toaletní papír, vlhčené ubrousky a přibližně patnáct knížek. Je tady i kreslicí podložka, skicák, dvě tužky a balíček karet. Zády ke kameře se pokusí použít tužku k otevření zámku na želízkách, ale po deseti vteřinách to vzdá. K tomu je potřeba kancelářská sponka nebo něco podobného. Prohlédne si knihy. Harry Potter, J. D. Salinger, Harper Leeová, Herman Melville, Jane Austenová. Jo, asi to bude učitel angličtiny.

Znovu si lokne vody, odmotá kus toaletního papíru a seře si slzy z obličeje.

Položí se na matraci. Je studená. Vleze si do spacáku a zavrtá se do něj, takže na ni kamera nedohlédne. Cítí se tak bezpečněji.

Když ji nemohou vidět, něco to znamená. Je to trik kačera Daffyho. Když tě nevidím, neexistuješ.

Mluví pravdu, když tvrdí, že jí nechtějí ublížit? Člověk věří druhým lidem, dokud mu neukážou, jak umějí být zlí.

Ale to oni už ukázali, ne snad?

Přece ten policista. Je pravděpodobně mrtvý nebo umírá. Panebože.

Když si teď vzpomene na ten výstřel, chce se jí křičet. Křičet a přivolat někoho na pomoc.

Pomoc, pomoc, pomoc! Pohybuje ústy, ale nevyslovuje nahlas.

Panebože, Kylie, jak se tohle mohlo stát? Ta věc, před kterou tě vždycky varovali: Nesedej do cizího auta. Nikdy nesedej do cizího auta. Dívky se ztrácejí každou chvílí, a když se pohřešují, skoro nikdy se už nevrátí.

Ale občas se *přece jen* vrátí. Většina z nich zmizí navždy, ale ne všechny ztracené dívky zůstávají ztracené napořád. Někdy se zase vrátí domů.

Elizabeth Smartová – tak se jmenovala ta mormonská dívka. V tom rozhovoru byla důstojná a klidná. Říkala, že i v těchto situacích vždycky existuje naděje. Její víra jí tu naději stále dodávala.

Jenže Kylie žádnou víru nemá, což je pochopitelně vina jejích pitomých rodičů.

Je to tady hrozně stísněné.

Stáhne ze sebe spacák, několikrát se vyděšeně nadechne a pak se znovu rozhlédne po místnosti.

Opravdu ji sledují?

Zpočátku to určitě udělají. Ale ve tři ráno? Třeba by se jí mohlo podařit pohnout těmi kamny. Možná je tady někde nějaký starý hřebík, který by mohla použít k vypáčení zámku.

Počká. Zůstane klidná a bude čekat. Podívá se do krabice a vytáhne odtamtud skicák.

Pomozte mi, jsem uvězněná tady ve sklepe, napiše, jenže zde není nikdo, komu by mohla vzkaz předat.

Vytrhne stránku a papír zmačká.

Začne místo toho kreslit. Kreslí strop Senenmutovy hrobky podle své knížky o Egyptě. Uklidňuje ji to. Kreslí měsíc a hvězdy. Egypťané věřili, že posmrtný život se odehrává ve hvězdách. Jenže žádný posmrtný život neexistuje, nebo snad ano? Babička věří na posmrtný život, ale nikdo jiný ne. Nedává to smysl, no ne? Když tě zabijí, tak jsi mrtvá, a to je všechno. A po sto letech možná najdou tvoje tělo někde v lesích a nikdo si ani nevzpomene, co jsi byla zač nebo že tě pohřešovali.

Vymažou tě z dějin, jako když se zatřese magickou tabulkou.

„Mami,“ zašeptá. „Pomoz mi. Prosím tě, pomoz mi. Mami!“
Ale dobře ví, že žádná pomoc nepřijde.

6

Čtvrtek, 9:16

Když se Rachel vrátí do svého domu na Švestkovém ostrově, vejde do kuchyně a zhroučí se na podlahu. Nejsou to mdloby. Neupadá do mrákot. Prostě už jen nedokáže zůstat ve svislé poloze. Leží tam na linoleu jako nepořádně načmáraný otazník. Pulz jí pádí jako o závod, hrdlo má sevřené. Má pocit, jako by dostala infarkt.

Jenže ona teď nemůže mít infarkt. Musí zachránit dceru. Posadí se a snaží se dýchat a přemýšlet.

Říkali, ať nevolá policii. Pravděpodobně se policie bojí.

Policie bude vědět, co dělat. Nebo snad ne?

Sáhne po telefonu, ale zarazí se. Ne. To se neodváží riskovat.

Nevolej policajty. Nikdy nevolej policajty. Kdyby přišli na to, že volala na policii, okamžitě Kylie zabijí. V hlase té ženy bylo slyšet jakousi naléhavou přesvědčivost. Bylo v něm zoufalství. Odhodlání. Ona to udělá a zaměří se na novou oběť. Celá ta záležitost s Řetězem je neuvěřitelná a šílená, ale přesto... hlas té ženy... bylo z něj slyšet, že přesně takhle to je. Tu ženu Řetěz očividně vyděsil, vystrašila ji jeho moc a ona v něj uvěřila.

A já v něj věřím taky, pomyslí si Rachel.

Nesmí na to ale být sama. Potřebuje pomoc.

Marty. Ten bude vědět, co dělat.

Vytočí Martyho číslo ze seznamu kontaktů, ale hovor spadne rovnou do hlasové schránky. Zkusí to znovu, ale

opět jen hlasová schránka. Projede kontakty a volá do jeho nového domu v Brookline.

„Prosiím,“ ozve se Tammy tím svým zpěvavým hláskem.

„Tammy?“ osloví ji Rachel.

„Kdo volá?“

„Tady je Rachel. Snažím se dovolat Martymu.“

„Není doma. Odjel z města.“

„Aha. Kde je?“

„On je... no... ehm... jak jen se to tam jmenuje...“

„Pracovně?“

„Ne. Víš... takový to místo, kde se hraje golf.“

„Skotsko?“

„Ale ne! Kam jezdí všichni. Byl z toho úplně nadšenej.“

„Odkdy hraje golf... To je vlastně jedno. Poslyš, Tammy, já se mu snažím dovolat, ale nebere mi to, a ono je to dost naléhavý.“

„Je tam s lidma z firmy. Utužují kolektiv, takže museli odevzdat mobily.“

„Ale kde to je, Tammy? Přemýšlej, prosím tě.“

„Augusta! Je v Augustě. Myslím, že tady někde mám kontaktní číslo, jestli ho potřebuješ.“

„Potřebuju ho.“

„Jo, tak vydrž, už to hledám... Tady to je, výborně.“ Nadržuje jí číslo.

„Díky, Tammy. Hned mu zavolám.“

„Počkej, co je tak strašně naléhavýho?“

„No, vlastně o nic nejde, jen něco se střechou, zatéká do ní, to je všechno. Nic vážnýho. Děkuju,“ dodá a zavěsí.

Vytuká číslo, které jí Tammy dala.

„Hotel Gleneagle v Augustě,“ ozve se recepční.

„Chtěla bych mluvit s Martym O’Neillem, prosím. Jsem jeho, ehm... manželka a zapomněla jsem, ve kterém pokoji bydlí.“

„Počkejte, hned se podívám... sedmdesát čtyři. Přepojím vás.“

Přepojí Rachel na pokoj, ale nikdo to nebere. Zavolá znovu na recepci a požádá recepční, aby Martymu vyřídila, že se jí má co nejdřív ozvat.

Zavěsí a opět se posadí na podlahu.

Je zmatená, neschopná slova, vyděšená.

Vezmou-li se v úvahu všichni zlí lidé na celém světě s nevyrovnanými karmickými účty, proč se tohle děje právě jí, obzvláště poté, čím si za poslední dva roky prošla? Není to fér. A chudák Kylie je ještě malá holka, ta...

Telefon vedle ní se rozezvoni. Zvedne ho a podívá se, kdo volá: zase ten neznámý volající.

To snad ne.

„Voláš svému bývalému?“ ozve se hrůzu nahánějící, zkreslený hlas. „Je to opravdu přesně to, co teď chceš udělat? Můžeš mu věřit? Můžeš do jeho rukou svěřit svůj život a život svého dítěte? Asi budeš muset, protože pokud se někomu o čemkoli zmíní, Kylie zemře, a já si myslím, že budeme muset zabít i tebe. Řetěz se vždycky chrání. Možná bys o tom před svým dalším telefonátem měla popřemýšlet.“

„Omlouvám se. Já... Nedovolala jsem se mu. Jenom jsem mu nechala vzkaz. Je to jenom... Nevím, jestli to sama zvládnou, já...“

„Později ti můžeme dovolit přibrat si nějakého pomocníka. Pošleme ti instrukce, jak se s námi spojit, a můžeš nás požádat o svolení. Ale prozatím s nikým nemluv, je to jen pro tvoje dobro. Prostě sežeň peníze a začni přemýšlet o svém terči. To zvládneš, Rachel. Na dálnici sis vedla moc dobře, jak ses zbavila toho policajta. Ano, přesně tak, dívali jsme se. A budeme tě pečlivě sledovat, dokud to všechno neskončí. Tak se do toho puť,“ pobídne ji hlas.

„Nemůžu,“ zaprotestuje Rachel pokorně.

Na druhém konci se ozve povzdechnutí. „My si nevybíráme lidi, kteří potřebují soustavnou péči. To je pro nás strašně vysilující. Vybíráme si iniciativní lidi. Soběstačné

jedince. A právě to ty jsi, Rachel. Tak už se sakra zvedni z tý podlahy a dej se do práce!“

Spojení se přeruší.

Rachel s hrůzou zírá na mobil. Tak oni ji *sledují*. Vědí, komu telefonuje, a o všem, co dělá.

Odstrčí telefon, vstane a vrávoravě se odpotácí do koupelny, jako by odcházela od automobilové nehody.

Otočí kohoutkem a nacáká si vodu na tvář. Není tu zrcadlo, ostatně ani nikde jinde v domě kromě Kyliina pokoje. Veškerá zrcadla odstranila, protože nesnesla hrůzný pohled na to, jak jí dennodenně vypadávají vlasy. Nikdo z její rodiny si pochopitelně nikdy nepřipustil, že by mohla umřít. Její matka - zdravotní sestra - jí hned na začátku vysvětlila, že jde o rakovinu prsu ve stadiu IIA, která je dobře léčitelná přesným chirurgickým zákrokem, po němž přijde na řadu ozařování a chemoterapie. Jenže když se během těch prvních pár týdnů dívala v koupelně do zrcadla, viděla, jak chřadne, propadají se jí tváře, schází na úbytě.

Když se zbavila všech zrcadel, byl to důležitý krok v jejím uzdravování. Nepotřebovala vidět, jak se z ní v těch temných dnech chemoterapie stává strašidelný, pobledlý vyzáblý pavouk. Její uzdravení nepředstavovalo přísně vzato žádný zázrak - pětileté přežití je u stadia IIA devadesát procent -, jenže člověk přece může skončit v oněch deseti procentech, ne snad?

Zastaví vodu.

Je dobře, že tady žádné zrcadlo není, protože teď by na ni Zrcadlová Rachel hleděla mrtvolnýmá, obviňujícímá očima. Nechat třináctiletou holku samotnou čekat na autobusové zastávce? Myslíš, že by se to stalo, kdyby byla Kylie s Martym?

Ne. Nestalo by se to. Určitě ne tehdy, kdy by ji měl na starosti. Ale tobě se to stane, Rachel. Protože, řekněme si to na rovinu, ty jsi neschopná nula. Naprosto se v tobě mýlí. Tragicky

mýlí. Je ti pětatřicet a nastupuješ do svého prvního skutečného zaměstnání? Co jsi celou tu dobu dělala? Všechen ten promrhaný potenciál. Mírové sbory? Nikdo přece nevstupuje do Mírových sborů. Ta léta potulování se s Martym po Guatemale. A ty pak jdeš otročit, když se on konečně rozhodne, že on chce studovat práva?

Všechno jsi to předstírala. Jenže jsi neschopná nula a teď se do té tvé břídliské sítě chytila tvoje ubohá dcera.

Rachel namíří prst do míst, kde visávalo zrcadlo. Ty pitomá čubko. Kéž bys bývala umřela. Kéž bys byla mezi těmi deseti procenty, co umírají!

Zavře oči, zhluboka dýchá, počítá od desíti do nuly a pak je opět otevře. Utíká do ložnice a převleče se do černé sukně a bílé halenky, které si koupila na učení do školy. Přes to si přehodí své draze vypadající kožené sáčko, najde obstojně vypadající lodičky, projede si rukou vlasy a popadne kabelku. Posbírání finanční dokumenty, notebook a zaměstnanec-kou smlouvu z Newburyport Community College. Vezme si krabičku z Martyho tajných zásob cigaret, které si pořídil před státnicemi na právech, a zapečetěný pytlík s penězi odloženými pro případ povodní. Běží do kuchyně, uklouzne na vysokých podpatcích a málem se při tom praští obličejem o digestoř, narovná se, popadne telefon a vyřítí se k autu.

Čtvrtek, 9:26

První národní banka na State Street v centru Newburyportu otvírá v 9:30. Rachel se prochází po chodníku nedaleko vchodu a šlukuje marlborku.

State Street je opuštěná, až na velice pobledlého, nervózního staršího muže v tlustém kabátě a s kšiltovkou Red Sox, který míří přímo k ní.

Zastaví se před ní a jejich pohledy se setkají.

„Vy jste Rachel O'Neillová?“ zeptá se.

„Ano,“ odpoví.

Muž ztěžka polkne a stáhne si kšiltovku víc do očí. „Mám vám vyřídit, že já jsem mimo Řetěz už rok. Mám vám vyřídit, že jen díky tomu, že jsem dělal, co mi bylo nařízeno, je moje rodina v bezpečí. Mám vám vyřídit, že takových lidí jako já jsou stovky a k předání vzkazu mohl být vybrán kdokoli z nich, pokud by se Řetěz rozhodl, že je třeba vám nebo komukoli z vaší rodiny podobný vzkaz doručit.“

„Chápu.“

„Nejste... nejste těhotná, že ne?“ zeptá se muž váhavě, jako by se najednou odchytil od předepsaného scénáře.

„Ne,“ odpoví Rachel.

„Pak je tu pro vás tenhle vzkaz,“ řekne a bez varování ji prudce udeří do břicha.

Rána jí vyrazí dech a Rachel se zhroutí na zem. Muž je překvapivě silný a bolest je strašná. Trvá jí deset vteřin,

než opět popadne dech. Vzhledne k muži s nepochopením a strachem.

„Mám vám vyřídit, že jestli potřebujete další důkaz o našich možnostech, vygooglujte si rodinu Williamsovu z Doveru v New Hampshire. Se mnou se už podruhé nesetkáte, ale takových jako já je mnoho. Nepokoušejte se mě sledovat,“ dodá muž a se slzami hanby kutálejícími se mu po tvářích se otočí a rychlým krokem zamíří ulicí pryč.

Přesně v tu chvíli se dveře banky otevrou a hlídač ji spatří, jak leží na chodníku. Zadívá se za mužem pospíchajícím pryč. Sevře pěsti a je zřejmé, že tuší, že tady právě došlo k něčemu nepěknému.

„Mohu vám pomoci, paní?“ zeptá se.

Rachel zakašle a dá se dohromady. „Jsem v pořádku, aspoň doufám. Jenom jsem, ehm, uklouzla.“

Člen ostrahy jí podá ruku a pomůže jí na nohy.

„Děkuji vám,“ řekne Rachel a zašklebí se bolestí.

„Víte jistě, že jste v pořádku, madam?“

„Ano, v pohodě!“

Hlídač si ji chvíli prohlíží zvláštním pohledem a pak se znovu zadívá za prchajícím mužem. Vidí na něm, že přemítá, jestli náhodou není volavka v nějakém plánovaném pokusu o bankovní loupež. Ruka mu sjede ke zbrani.

„Moc vám děkuju,“ řekne Rachel. Potom šeptem dodá: „Nejsem zvyklá na vysoké podpatky. Člověk je toho ochotný spoustu udělat, jen aby zanechal v bance dobrý dojem!“

Hlídač se uklidní. „Kromě mě vás nikdo neviděl. Já vůbec nechápu, jak v tom můžete chodit.“

„Já své dceři říkávám takový vtip: ‚Jak se říká dinosaurovi na jehlových podpatcích?‘“

„Jak?“

„Nemehlosaurus.‘ Jenže ona se nesměje. Nikdy se mým stupidním fórkům nesměje.“

Hlídač se zazubí. „Já myslím, že je dobrej.“

„Ještě jednou vám děkuji,“ řekne Rachel. Upraví si vlasy, vejde do banky a požádá o schůzku s ředitelem Colinem Templem.

Temple je postarší muž, a než se přestěhoval do města, bydlel u nich na ostrově. Potkávali se s Rachel na zahradních slavnostech a Marty s ním jezdíval na jeho lodi na ryby. Colin ji už párkrát nenechal ve štýchu, když se jí po rozvodu občas nepodařilo zaplatit splátku hypotéky.

„Rachel O’Neillová v celé své kráse,“ přivítá ji s úsměvem a hned zanotuje: „Ach, Rachel, proč ptáci vždycky přiletí, když ty se náhle objevíš?“

Protože to jsou ve skutečnosti vrány živící se mršinami a já jsem jedna z prokletých nemrtvých, pomyslí si, ale neřekne to nahlas. „Dobré ráno, Coline, jak se vede?“

„Já jsem v pohodě. Co pro tebe můžu udělat, Rachel?“

Polkne bolest v břicho a přinutí se k náznaku úsměvu na rtech. „Mám nějaké potíže a říkala jsem si, jestli bychom si o tom nemohli promluvit.“

Přesunou se do jeho ředitelské kanceláře, která je vyzdobena obrazy jachet a titěrnými komplikovanými modely lodí, které Colin vlastnoručně vyrábí. Je zde i několik fotografií uslintaného Kavalír King Charles španěla, na jehož jméno si Rachel zaboha nedokáže vzpomenout. Colin ponechá dveře mírně pootevřené a posadí se za pracovní stůl. Rachel usedne naproti němu a snaží se tvářit co nejpříjemněji.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptá se Colin, pořád ještě docela rozveselený, ale do očí se mu pomalu vkrádá určité podezření.

„No, jde o dům, Coline. Do střechy nad kuchyní zatéká a včera jsem tam měla člověka ze stavební firmy, který tvrdí, že se to musí udělat kompletně znovu, než přijde první sníh, jinak by to mohlo celé spadnout.“

„Opravdu? Když jsem byl u vás naposled, tak to vypadalo docela v pořádku.“